

The image shows a book cover with a romantic scene. A man in a brown suit and a woman in a light blue dress are embracing. The man is holding the woman's chin, and she is wearing white gloves. The background is a soft, out-of-focus cityscape. The title 'EMILY SULLIVAN' is written in large white letters, followed by a horizontal line and the subtitle 'NEZBEDNICA A HRDINA' in smaller white letters. At the bottom, there is a tagline in a smaller font.

EMILY
SULLIVAN
—
NEZBEDNICA
A HRDINA

Zlomené srdce potrebuje druhú šancu

EMILY
SULLIVAN
—
NEZBEDNICA
A HRDINA

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

NEZBEDNICA
&
HRDINA

Emily Sullivan

The Hellion and the Hero

Copyright © 2022 by Emily Sullivan

Translation © 2024 by Andrea Vargovčíková

Jacket design © 2024 by Lenka Ladňáková

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *The Hellion and the Hero*

(Forever, Hachette Book Group, New York 2022)

preložila Andrea Vargovčíková.

Redigovala Anetta Letková

Korigovali Klaudia Podolcová, Nikola Kubaliaková.

Obálku navrhla Lenka Ladňáková.

Technická redaktorka Renáta Hrabušická.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024

ako svoju 2 240. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán Michal Hrabušický.

ISBN 978-80-551-9452-3

Venujem nezbedniciam.

**„Toto naozaj chcete?“ opýtal sa potichu.
„Pozvať si do postele neznámeho muža?“**

Vyslovil to takým tónom, až tento zamýšľaný prejav rebélie vyznel neuveriteľne dramaticky. Rozčuľujúco.

„Presne tak,“ pritakala s toľkou hrdosťou, na akú sa zmohla.

„Smiem vám teda niečo navrhnúť?“

Neočakávaná otázka jej vyrazila dych. Ako rada by odmietla! Ibaže pravda bola, že horela zvedavosťou. „Ak inak nedáte,“ odvetila naoko chladne.

Kapitán Harris na ňu dlho hľadel. Vzduch okolo nich sa zahrieval. Do uší jej doliehalo iba divoké búšenie vlastného srdca. Nadýchla sa opojnej vône jeho pokožky, neprekrytej kolínskou. Naklonila sa k nemu a jeho dych sa zrýchlil. „Vezmite si do nej radšej mňa.“

POĎAKOVANIE

Je rozdiel písať knihu a písať ju v čase pandémie a s dieťaťom nablízku. Vyskúšala som oboje a to druhé by som rozhodne nezvládla bez pomoci rodičov, svokrovcov a manžela, ktorý sa postaral o nášho malého nezbedníka, len aby som sa mohla na niekoľko hodín zamknúť a tráviť čas s vymyslenými ľuďmi. Všetkým vám zo srdca ďakujem. Veľká vďaka patrí aj Junesse Viloriovej za to, že vo mňa stále verila aj po tom, čo si prečítala prvú verziu tohto príbehu. Ďakujem Amande Jainovej za ustavičnú podporu. Aj Elizabeth Sampsonovej za to, že si prečítala pracovnú verziu, ustavične ma ubezpečovala, že to nie je také hrozné, a za to, že neúnavne odpovedala na moje úzkostné esemesky. Ďakujem Rebelle Island a vláknu Slogging najmä za to, že udržovali moju motiváciu. S vami, dámy, nie je písanie taká osamelá činnosť! Ďakujem všetkým, ktorí blogovali, tweetovali alebo písali, ako sa im táto séria páči. Vďaka vášmu nadšeniu z mojich kníh som to minulý rok vydržala. Ešte raz ďakujem svojim priateľom a rodine za výdrž a nadšenú podporu. A ďakujem aj svojmu mozgu, že ešte vždy funguje. Mrzí ma, akému trápeniu som ho vystavila. Teraz však už môže oddychovať.

1. KAPITOLA

*Londýn
Apríl 1899*

„*O*zaj si musel mať kanceláriu s výhľadom na rieku, aj keď je tak ďaleko!“ vyčítal si kapitán Henry Harris popod nos. S námahou sa teperil po schodoch na najvyššie poschodie rohovej budovy na pokojnej ulici Strand. Pravdaže, ten výhľad bol iba slabá útecha, keďže väčšinu svojej dospelosti strávil na mori. No aj letmý pohľad na vodu ho dokázal upokojiť. A keď k tomu prirátal lákavo nízke mesačné nájomné, voľky-nevoľky musel pustiť z hlavy fakt, že treba vyšliapať štyri poschodia. Zvyčajne mu to nerobilo ťažkosti. Dnes však také šťastie nemal.

Pred kanceláriou zastal, aby si pomasíroval koleno. Keby ho pri tom prichytila jeho sekretárka Delia Swansonová, iba čo by z toho robila priveľkú vedu. Koleno ho trápilo najmä po tom, čo väčšinu minulého týždňa sledoval ženu, ktorú manžel podozrieval z nevery. Za ten čas Henry neodhalil nijaký dôkaz, ktorý by dotyčnú dámu usvedčil. Zistil iba to, že očividne pričasto behá po obchodoch. Henry v duchu uzavrel prípad tak, že by bolo lepšie, keby si jeho klient otvorene pohovoril s manželkou namiesto najímania súkromného očka. Z vlastnej skúsenosti však vedel, že klienti zriedka stoja o jeho rady. Zaujímajú ich jedine výsledky.

Bolešť polavila. Vydýchol si a otvoril dvere s nápisom *DETEKTÍV HARRIS*.

Ako zvyčajne, slečna Swansonová už sedela za stolom a ťukala do písacieho stroja ako ďateľ. Zdvihla zrak a obdarila ho žiarivým úsmevom. „Dobré ráno, kapitán Harris! Ako sa dnes máte?“

„Fajn. Ďakujem,“ zašomral Henry. Oprel si palicu o jej stôl a podal jej kabát a klobúk. Kto dokáže byť taký čulý už o pol deviatej ráno? Ustavičná veselosť tejto mladej dámy však patrila k dôvodom, prečo ju Henry zamestnal, hoci si v porovnaní s ňou pripadal ako mrzút.

„Na stole som vám nechala rannú poštu. Dáte si kávu?“

„Bože, rozhodne áno!“

Vzal si palicu a vybral sa do svojej kancelárie. Bystré oko slečny Swansonovej nepochybne zaregistrovalo, že na ľavú nohu kríva väčšmi než inokedy. Bola nesmierne pozorná a neušiel jej nijaký detail. Pre sekretárku to bola síce obdivuhodná vlastnosť, no zároveň v ňom oživovala zármutok. Prešli už takmer dva roky odvtedy, čo na nevydarenej zahraničnej misii pre vládu utrpel zranenie nohy. Spočiatku palicu odmietal, napokon však začal na nej lipnúť – nehovoriac o tom, že sa mu mohla zísť, keď sa ocitol v neslávne známych častiach mesta.

S námahou sa posadil na stoličku. Vzápätí sa do miestnosti vrútila slečna Swansonová s podnosom, na ktorom sa vynímala lesklá kanvica a tanier s čímisi lahodným.

„Včera večer upiekla Maude čajové koláčiky. Minule vám chutili,“ vysvetlila spontánne. Maude Covingtonová bola okrem iného jej spolubývajúca.

Zachmúrene sledoval, ako položila podnos a naliala

mu prvú z mnohých šálok kávy, ktoré potreboval, aby prežil deň. „To nemusela.“

„Ale no tak,“ žmurkla naňho. „Všetci sú radi, ak ich raz za čas niekto rozmaznáva.“ Podávala mu šálku a svetlohnedé oči jej zaiskrili.

Henry si ju vzal a pustil sa prehádzať v kope pošty na stole. „Ja nie.“

Slečna Swansonová sa zasmiala a vrátila sa k svojmu stolu. Bola veľmi príťažlivá a ne jeden klient ju považoval za jeho manželku. Z tohto omylu ich Henry vždy pohotovo vyviedol. Navyše, aj keby mal o ňu záujem, Delia bola dokonale spokojná s tým, že robí spoločnosť Maude. Obe ženy doslova mučili Henryho svojou ohľaduplnosťou a ustavičnými pozvaniami na piatkové večerné stretnutia s ich početnými priateľmi, na nedeľné opekačky a oslavy sviatkov.

Bude to musieť zaraziť. No predtým ešte chvíľu strpí šikovnú sekretárku a prisun pečených dobrôt.

Odložil poštu, upil si kávy a zahryzol do maslového koláčika. Mimovoľne zastonal. Bola to lahôdka.

„Počula som to!“ zvolala slečna Swansonová od svojho stola.

Namiesto odpovede palicou zabuchol dvere. Potreboval súkromie. Spozna dverí doliehalo tmené ťukanie do písacieho stroja. Henryho ten zvuk upokojoval. Zaneprázdnená sekretárka znamená, že obchody idú dobre. Vrátil sa k prehliadaniu pošty: zopár účtov, ďakovný list od spokojného klienta a list s brightonskou poštovou pečiatkou. Na adresu odosielateľa sa ani nemusel pozrieť. Rukopis spoznal okamžite. Otvoril obálku a preletel zrakom po krátkom liste. Čoraz väčšmi mu zvieralo hrud'. Odložil ho a zadíval sa do okna.

Jeho obsah sa v podstate nelíšil od listu, ktorý mu prišiel pred dvoma mesiacmi, a ten bol zasa rovnaký ako list spred troch mesiacov. Začínal sa poďakovaním za jeho doterajšiu štedrosť a vychvalovaním jeho cností ako váženého muža, až potom prešiel k jadrú veci: bratranec Dale opäť prišiel o prácu a jeho manželka Deborah, ktorá mu píše, ho znova žiada o pôžičku. Všetci zúčastnení vedeli, že Henry svoje peniaze už neuvidí, a predsa v korešpondencii stále predstierali, že im ich iba požičiava, aby ju ušetril od hanby za to, že ho prosí o pomoc. Problém bol, že tento rok Henry už požičal bratrancovi Dalovi takmer dvadsať libier, čo nie je bezvýznamná suma, keďže firmu si založil iba niečo pred vyše rokom. Zatiaľ sa mu darilo. I keď klientov sprvu priťahovala najmä jeho povest' námorného hrdinu, Henry sa rýchlo osvedčil aj ako svedomitý a diskretný detektív. Ibaže peniaze sa mu zasa až tak nehrnuli a, navyše, stále to bol neistý biznis. Musel byť nanajvýš opatrný. A konzervatívny.

Napriek tomu, čo všetko Henry v živote dosiahol, stále v duchu počul matkin káravý hlas. Na večnosť sa odobrala takmer pred piatimi rokmi, no jej námietky sa mu opakovane ozývali v hlave: *Ale, drahý, bratrancovi Dalovi jednoducho musíš pomôcť. Nemôže za to, že pije. Jeho otec, nech ho Boh žehná, bol z rovnakého cesta. Len pomysli na jeho úbohú ženu a všetky tie deti.*

Henry potlačil vzdych a chytil list. Deborah v postscripte žiadala o dvojnásobnú sumu, ako bola tá, ktorú poslal minule, keďže ich najmladšie dieťa potrebuje operáciu. Henry už dlho nenavštívil brightonskú vetvu rodiny svojho zosnulého otca. Keď tam bol naposledy, Dale mal slušnú prácu v neďalekej továrni na výrobu pneumatík, tri deti, hotové živé striebra, a štvrté na ceste.

Popravde, Henry mu ich očividné šťastie trochu závidel. No továreň jedného dňa bez upozornenia zavreli, pretože majitelia zistili, že svoje zisky strojnásobia, ak presunú výrobu do zahraničia. Dalovi sa už nepodarilo nájsť porovnateľnú prácu, a tak sa začal jeho úpadok. Na dno pohárika sa díval čoraz častejšie. Henry si ani nebol istý, či Dale vôbec vie, že mu jeho žena napísala. Zahľadel sa na neotvorené účty na stole a pretrel si oči. Nebolo pochyb, že im tie peniaze pošle. Len nevedel, odkiaľ ich vezme.

Upokojujúce ťukanie písacieho stroja náhle ustalo. Delia sa s kýmsi rozprávala. Zrejme majú nového zákazníka. Henry rýchlo odložil poštu a presunul palicu na nenápadnejšie miesto.

Do kancelárie vošla Delia. „Prišiel za vami pán Fox,“ ohlásila hosťa a podala mu navštívenku. „Nemá dohodnuté stretnutie.“

Henry si ju so zachmúrením vzal. Bola vyrobená z kvalitného pevného papiera s reliéfnym lesklým písomom. Fox je bežné priezvisko, preto tento muž asi nebol...

Henry však nemal čas presvedčiť sám seba, pretože Reginald Fox sa vynoril za Deliou.

„Zdravím! Pamätáte si ma? Raz sme sa stretli u lady Harringtonovej. Bol som v tom čase u sestry na návšteve.“

U Georgiany Foxovej.

Zastihol ho nepripraveného. Henry nečakal, že sa ten muž sčista-jasna zjaví v jeho kancelárii, ani to, že mu nepríjemne pripomenie to dávne popoludnie. Už iba zriedka pomyslel na svoj neúspech na londýnskom sobášnom trhu pred ôsmimi rokmi. Nedovolil si na to myslieť. S Deliou si sotva postrehnuteľne vymenili pohľady. Sek-

retárka potláčala pobavenie na jeho nepochybne šokovanom výraze. Rýchlo sa ospravedlnila a odišla.

Henry letmo pozrel na mladého muža a usilovne vyrovnával kôpku prázdnych obálok, hoci to nebolo treba. „Isteže. Ako sa máte?“

„Celkom dobre,“ zachechtal sa Reginald a sadol si z druhej strany stola. „Už je to dávno, čo sme sa naposledy videli. To mi ešte tieklo mlieko po brade.“

Henry sa mu pozrel do očí. Okrem tmavých blond vlasov mali všetci súrodenci Foxovci aj zaфіrovomodré oči. Ich účinok ho na okamih znepokojil. Tento mladý muž bol kedysi vytiahnutým mladíkom, s ktorým si Henry zahral zopár partičiek šachu. Vyrástol a nabral sebavedomie, ktoré sa zvyčajne spájalo s finančným úspechom.

„Viem, že máte veľa práce, preto vás nebudem zdržovať,“ začal a odrazu pôsobil hanblivo. „Ide len o to, že som v menšej... šlamastike.“

Pri Reginaldovom očividnom nepohodlí sa Henry mierne uvoľnil. Takže osobná záležitosť.

„V akej šlamastike?“ Henry v duchu prebehol možnosti: nespokojná milenka, nezaplatený dlh z hazardných hier, vzdorovitá manželka. Lenže Reginald nemal na prste obrúčku...

„Ide o sestru,“ vyhrkol. „Myslím si, že má vážny problém.“

Reginald mal tri sestry. To ešte nemuselo znamenať, že...

„O Georgianu. Lady Arlingtonovú,“ dodal, i keď to nebolo nutné.

Henry odtiahol ruky od obálok a zložil si ich do lona, aby Reginald nevidel, ako zaľal päsťe. „Prečo si to myslíte?“

„Od jej sekretára som sa dozvedel, že jej v poslednom čase chodia znepokojujúce listy. Asi pred rokom a pol jej zomrel manžel a zdedila dve textilné továrne, ktoré kedysi vlastnil môj otec. Bola to súčasť jej vena, chápete.“

Henry si pamätal, že zosnulý pán Fox bol obchodník s cennými papiermi, no zároveň investoval do množstva rôznych spoločností po celom Londýne.

„Sestra usúdila, že ich treba zmodernizovať. Stala sa z nej reformátorka,“ zasmial sa Reginald. „Najprv sme to všetci považovali za skvelý nápad. Aspoň sa nejako zamestná. Dokonca vyzerala šťastne, i keď s manželom nemali deti.“

Henry sa nepokojne pomrivil na stoličke. Po návrate do Londýna sa pokúšal nevšímať si informácie o Arlingtonovcoch, no bolo to takmer nemožné. Všetci vedeli, že vikomt zomrel bez dediča a zo svojej krásnej mladej manželky veľmi skoro spravil zámožnú vdovu.

„Tak či onak,“ pokračoval Reginald, „vďaka zmenám, ktoré zaviedla, si urobila dobré meno. Zamestnanci ju zbožňujú. Dáva im najvyššie výplaty v tomto odvetví a dbá na bezpečnosť pri práci. Až ju podozrievam, že jej cieľom je vybudovať malé impérium.“

„Pôsobivé,“ zhodnotil Henry zdráhavo.

Reginald ho obdaril úsmevom. „Nedajte sa oklamať jej krásou a dokonalými spôsobmi. Sestra je veľmi pracovitá.“

Henry iba zavrčal. Nemienil to komentovať.

„Ibaže nie všetci jej reformy privítali.“

„Konkurenti,“ hádal Henry.

Reginald prikývol. „Sťažujú sa, že jej inovácie ich pripravia o obchody. Taký nezmysel! V skutočnosti chcú ďalej bezbreho vykorisťovať ľudí a sestra im v tom čoraz

väčšmi bráni. Plánuje rozšíriť výrobu, a tak už kolujú všetkým reči. Sú to obyčajné klebety, ktoré by som zniesol, no dostali sa ku mne informácie, že niektoré z nich sú nebezpečné. Jej konkurenti sú každým dňom nespokojnejší.“

„Už sa jej niekto aj priamo vyhráždal? Okrem tých listov?“

„O tom zatiaľ nič neviem,“ pripustil Reginald. „No podľa mňa to Georgiana tají, aby sme sa neznepokojovali.“

„Myslíte vy a ostatní súrodenci, áno?“

Reginald prikývol. Henry si pamätal, že piatich foxovských súrodencov viaže nezvyčajne silné puto. Človek bol v pokušení vyhlásiť, že sa jeden druhému pletú do životov. Ich otec zvyčajne trávil veľa času v práci, takže keď matka krátko po narodení najmladšieho Ollieho zomrela, Georgiana ju v úlohe rodiča de facto nahradila, hoci sama bola ešte takmer dieťa. No to už bolo dávno.

A už dávno nie je pre teba Georgianou.

Henrymu sa jemne zachvela ruka. Znova sa sústredil na Reginalda.

„Najväčšie obavy má Louisa, naša najmladšia sestra. Jej manžel je príbuzný jedného z Georgianiných konkurentov a vraví, že jestvuje veľmi dobrý dôvod na obozretnosť. Ibaže Georgie nechce ustúpiť. Je presvedčená, že dokáže tých mužov prinútiť, aby aj oni zlepšili podmienky vo svojich továrňach. Lenže nerozumie, že oni nie sú takí motivovaní ako ona.“

Henry naklonil hlavu. „Čo tým myslíte? Motivovaní úspechom? Mocou?“

Reginald zvažnel. „Sú nenásytní. Jej inovácie si vyžiadali osobné obete. Také, ktoré ostatní majitelia tovární

nikdy neprinesú.“ Vydýchol. „Samozrejme, možno preháňame a o nič nejde. Azda sú to iba jalové vyhrážky mužov, ktorí nadávajú na rýchlo sa meniaci svet. No spával by som oveľa pokojnejšie, keby som mal istotu. Vraj ste diskretný,“ dodal s hanblivým výrazom.

„Takže ona nevie, že ste tu,“ dovtíпил sa Henry.

Reginald pokrútil hlavou. „Podľa nej to iba zveličujem. Po manželovej smrti sa zmenila. Pravdaže, som rád, že si našla svoj záujem, ale... akoby sa stala ľahkomyselnejšou.“

Henry si nevšimal hlások v hlave, ktorý sa dožadoval podrobnejších informácií, a zachoval si nezaujatý výraz. „Bez spolupráce s lady Arlingtonovou bude ťažké dopátrať sa k všetkým nevyhnutným informáciám.“

„Ale nie nemožné,“ poznamenal Reginald. „Zaplatím vám dvojnásobok vášho denného honoráru. A bonus desať libier, ak odhalíte akékoľvek skutočné hrozby.“

„Vy žartujete!“

„Sotva,“ uškrnul sa Reginald. „Nielen sestra zdedila otcov – nech odpočíva v pokoji – obchodnícky talent. V posledných rokoch sa mi mimoriadne darilo.“

Henry zovrel pery a skĺzol pohľadom na list od Deborah. Toto by mu bez pochyb pomohlo vyriešiť finančné problémy...

Rozhodne nie!

Zďaleka nebol taký zúfalý, aby čo i len na okamih zvažoval, že tento prípad vezme. „Prečo ja?“ spýtal sa po dlhej odmlke. „Určite vám nemusím vysvetľovať, prečo by to mohlo byť chúlостivé. Pre mňa aj pre vašu sestru.“

Reginald nebol v čase ich šachových partičiek až taký mladý. Isto vedel, že Henry sa kedysi uchádzal o Geor-

gianu rovnako ako desiatky iných mužov. A vybrala si iného.

Mladík sa naňho rozvážne pozrel. „Očakával som, že to spomeniete, a nebudem vás obťažovať konkrétnosťami. To, čo sa medzi vami stalo, nie je moja vec, ale...“ Reginald, ten šibal, zaváhal. „Mali by ste vedieť, že vždy o vás hovorila len to najlepšie.“ Henry nevdojak zadržal dych. „A máte povest' čestného muža,“ pokračoval predtým, než sa ticho stalo trápny. „Páni, veď ste národný hrdina!“

Henry mávol rukou. „To nič nebolo. A v tejto chvíli je to úplne bezvýznamné.“

Reginald zdvihol obočie. „Sotva by som nazval ničím to, že ste pomohli dvom nevinným mužom a následne unikli z tureckého väzenia.“

Iba preto, lebo nepoznáš pravdu.

Túto myšlienku si však Henry nechal pre seba. Takto sa s vládou dohodli: poslušne zahrá na verejnosti úlohu šľachetného národného hrdinu na revanš za to, že ho doživotne uvoľnia z námornej tajnej služby.

Boli chvíle, keď ho trápili pochybnosti a sám seba sa pýtal, či v tejto dohode náhodou neľahá za kratší koniec.

„Nemusíte mi odpovedať hneď,“ pokračoval Reginald. „Vlastne by som bol radšej, keby ste mi odpovedali až neskôr. Premyslite si to a dajte mi vedieť povedzme do zajtrajšieho večera.“

Henry sa už rozhodol, no aj tak prikývol. Keby zaraz odmietol, Reginald by naňho naliehal a presviedčal by ho. Vstali, potriasli si ruky a Reginald odišiel.

Keď Henry znova osamel, klesol na stoličku a pozrel sa z okna.

Vždy o vás hovorila len to najlepšie.

Reginald si to očividne zle vysvetlil. Alebo možno klamal, aby ho prinútil vziať tento prípad. Nuž márne. Rozhodne nemala nijaký dôvod, aby sa o ňom zhovárala s bratom. Ani s nikým iným.

Lenže čo ak...

„Nie.“ V tichej kancelárii sa to slovo odrážalo od stien. A tým sa to preňho končí.

Na druhé ráno prišiel Henry do kancelárie neskôr než zvyčajne. Dlhé hodiny ležal v posteli, civel na strop a spomínal na osudnú noc, keď na plesu u lady Harringtonovej stretol Georgianu Foxovú.

Bol taký nervózny, že sa radšej utiahol na terasu. Už pochyboval o správnosti rozhodnutia vrátiť sa počas spoločenskej sezóny do Londýna. Ako poručík v Kráľovskom námorníctve nezarábal veľa, zvlášť odkedy podporoval mamu aj sestru. Vydajom za Henryho otca prišla mama o vysoké postavenie v spoločnosti. Henryho nesmierne dráždilo, že ich považovali iba za chudobných príbuzných. Teraz sa nádejal, že to zmení. Oženie sa s najbohatšou ženou, na akú natrafí, a natrvalo pozdvihne spoločenský status svojej rodiny. Úmysel hodný darebáka, no aspoň by uchránil sestru pred hrôzami starodievovstva. A už by sa nemusel obávať, že matka znova utratí peniaze na nájomné na stužky. Zároveň by sa azda zbavil čoraz neodbytniejšieho komodora Perryho z námornej tajnej služby, pretože tá nenajíma ženatých mužov s rodinou. To však znamenalo, že Henry sa bude musieť vrátiť do plesovej sály a byť očarujúci. Ibaže to mu nikdy nešlo.

Na terasu vybehla zlatovlasá Georgiana Foxová zaha-

lená v jemnom hodvábe. Akoby ožila jedna z luxusných bábik jeho sestry – až na ten znepokojený výraz. Len čo ho zaregistrovala, rýchlo sa spamätala. Stačilo to na to, aby Henry do toho spadol rovnými nohami. A ešte viac, keď prehovorila. Na rozdiel od neho Georgiana Foxová vedela byť očarujúca. Dost' na to, aby si Henry vysvetlil jej záujem ako skutočný, hoci nešlo o viac než hlúpy flirt, ktorý sa vymkol z rúk, až kým to neukončila. Nadobro.

Keď prišiel do práce, Delia už sedela za stolom a fúkala do stroja. Zdvihla zrak a veľavravne sa naňho pozrela.

„Prepána, už som si myslela, že neprídete!“ podpichla ho.

„Je sotva štvrt' na desať, Delia,“ zareptal Henry.

„Máte návštevu,“ oznámila mu veselo. Jeho mrzutosť ju vôbec neodstrašila. „Usadila som ju vo vašej kancelárii.“

Henry zaletel pohľadom k zatvoreným dverám. Cez mliečne sklo rozoznával tieň postavy. „Myslel som si, že na ráno nemám dohodnuté nijaké stretnutia,“ zašomral, aby ho neznáma žena nezačula.

„Ani ste nemali. Prišla ešte skôr než ja. Takisto v tej správnej nálade.“

Zrejme nejaká rozladená manželka, ktorá zistila, že si ho najal jej manžel, aby ju sledoval. „Ako sa volá?“

„To mi nechcela prezradiť. Iba sa dožadovala stretnutia s vami.“

Henry si vzdychol, vyzliekol si kabát a odložil klobúk. Toto nikdy nebolo dobré znamenie.

„Maude včera asi neupiekla koláče, však?“

Delia sa usmiala a pokrútila hlavou. „Bohužiaľ, pane. Obávam sa, že na upokojenie tejto dámy budete musieť využiť iba svoj šarm.“

Tak potom nech mu Boh pomáha.

Henry sa nasilu usmial a vybral sa do kancelárie. „Prepáčte, že som vás nechal čakať,“ začal príjemným tónom, keď otvoril dvere. Ak prehovorí ako prvý, ľahšie získa kontrolu nad rozhovorom. Žena stála pri okne, jej profil osvetľovali lúče ranného slnka. Pri jeho príchode sa k nemu otočila a Henry mimovoľne zastal. Zopár ráz zažmurkal a takmer sa uštipol do ruky, no nesnívalo sa mu.

Bola to ona.

Akoby mu z pľúc unikol všetok vzduch. Na okamih sa zľakol, že sa zaraz zrúti na zem mŕtvy rovno pred Georgianou Foxovou.

Ba nie. Pred lady Arlingtonovou.

Pred vyše rokom ju videl v Škótsku krátko po tom, ako sa dozvedela o smrti svojho milovaného manžela. Tak ako na všetko ostatné, čo sa jej týkalo, nedokázal zabudnúť ani na to, ako vzlykala v náručí Sylvie Sparrowovej, budúcej manželky jeho dobrého priateľa Rafa Daviesa. Dnes však už na nej nebadal stopy zármutku, ktorý sa jej v ten deň tak jasne zračil na tvári. Lady Arlingtonová sa k nemu otočila celá, vystretá ako pravítko, a nadvihla hlavu. Nosila už iba polovičný smútok. Tmavopurpurový kabát obrúbený čiernym zamatom jej objímal zvodné krivky, od ktorých Henry urputne odvracal zrak, a odhrnutý čierny závoj na obrovskom klobúku jej odhaľoval krásnu tvár. Henry hádal, že je oblečená podľa najnovšej módy – a jej šaty boli isto drahé.

Vyzerala úžasne a panovačne. A zúrila.

Uprela naňho zafírové oči, také podobné bratovým, a ešte väčšmi sa zachmúrila.

Henry nemohol ignorovať významný prejav záujmu